

MEN'S GILLETTE, STORY

BLADEFREGA

MEN'S GILLETTE, STORY

THE FAMILY · 07

Thằng bé quý sứ.

“Enzo,” mẹ tôi nói với cha tôi, “chúng ta phải cho nó vào trường nội trú.

Em không quản nổi Nando nữa rồi.

Kiểm soát nó là chuyện không thể.

Tệ hơn nữa, nó khó lường.”

Bà ngừng lại.

“Anh có biết hôm nay nó làm gì không?”

“Không. Kể anh nghe.”

“Nó ở trong tiệm với em và, em không để ý, thế là cây kéo dài biến mất.

Cây kéo em dùng để cắt vải.

Những súc vải dài ba mươi mét.

Em phải dùng cây kéo dự phòng.

Em tìm gần một tiếng đồng hồ.

Rồi em thấy nó quay về.

Bình thản.

Mỉm cười.

Tay cầm cây kéo.”

Cha tôi ngẩng lên.

“Nó đã đi đâu?”

“Ra quán bar.”

“Làm gì?”

“Con trai chúng ta mới năm tuổi, Enzo.

Anh là cha nó.

Thử nhận lấy chút trách nhiệm đi, thay vì cười như thằng ngốc.

Em lo lắm.

Rồi nó sẽ thành ra cái gì đây?”

Mẹ tôi sợ hãi.

Thế nhưng khi tôi trở về, tôi không đi một mình.

Rocco Pizzimenti, chủ quán bar Orfeo, đi về cùng tôi.

Ông cười dữ đến mức gần như không đứng vững.

Theo lời Rocco, ông thường thích gọi tôi là thằng bị cấm sùng.

Chiều hôm ấy tôi đã quyết định giải quyết dứt điểm chuyện này.

“Anh biết nó làm gì không?” Rocco nói.

“Nó đến quán mang theo cây kéo ấy.

Để cắt cổ tôi.

Tôi giữ khoảng cách và tiếp tục chọc nó.

Cả quán cười ầm.

Nhưng nó không chịu bỏ cuộc.

Cuối cùng người ta phải lôi nó đi.”

Cha tôi cười.

Rocco cười.

Khách trong quán cười.

Tôi thì không.

Rốt cuộc Rocco thôi gọi tôi là thằng bị cấm sừng.

Đó là lúc ông hiểu ra tôi không hẳn là thứ ông chờ đợi.

Mẹ tôi đã đi đến kết luận ấy từ lâu trước đó.

Sáng hôm sau, bà đưa tôi thẳng đến trường nội trú.

Các xơ dòng Thánh Vinh Sơn.

Bà trả phí ghi danh và học phí cả năm trong một lần duy nhất.

Bảo hiểm.

Phòng khi tôi trở về trong vòng bốn mươi tám giờ.

Bà cũng đạt được một thỏa thuận riêng với mẹ bề trên về cách đối xử với tôi sau này.

Cha tôi là người bán hàng.

Mẹ bề trên là người Napoli.

Nhìn lại, sự kết hợp giữa một người cha bán hàng và một mẹ bề trên người Napoli giải thích gần như mọi chuyện xảy ra sau đó.

Không gây chú ý lắm, cha tôi còn lo cho tu viện được cung cấp đều đặn vật phẩm khuyến mại của Gillette.

Đặc biệt là túi ni lông.

Năm trăm thùng.

Những năm ấy chúng quý như vàng.

Khó kiếm.

Đất đỏ.

Không thể thiếu.

Các xơ mê chúng lắm.

Hễ hàng dự trữ sắp cạn là điện thoại lại reo.

Mẹ Bè trên Maria Franca người Forcella.

“Ông Frega, có lẽ ông có thể ghé qua chào hỏi một chút.”

Đó là lúc tôi học được một sự phân biệt quan trọng.

Có lời chào hỏi thiêng liêng.

Và có lời chào hỏi xã giao.

Một hôm giám đốc bán hàng, Raffaele Di Tullio, gọi điện đến nhà tìm cha tôi.

Không may cho ông, ông tìm được.

“Frega, chào buổi sáng. Cậu khỏe không?”

“Khỏe, thưa ông. Cảm ơn ông. Nhưng đây không phải là một cuộc gọi xã giao.

Ông cứ nói đi.”

“Ồ trụ sở ai cũng tò mò.

Chúng tôi muốn hiểu làm thế nào mà một người bán hàng lại tiêu thụ ba mươi phần trăm toàn bộ vật phẩm khuyến mại được phân phối khắp nước Ý.

Hoàn toàn là tò mò.

Không gì hơn.

Chúng tôi đã giao cho cậu gần ba mươi hai pallet túi ni lông.

Chúng tôi đang tự hỏi công việc làm ăn ra sao.

Không phải làm ăn của Gillette.

Làm ăn túi ni lông.

Cậu có bán chúng không?

Có kiếm lời không?

Hay cậu muốn giải thích chính xác chuyện gì đang diễn ra?”

Cha tôi không do dự.

“Tôi đang giúp Vatican.

Họ có ít nguồn lực.

Không có ngân sách.

Các xơ dòng Thánh Vinh Sơn ở Reggio Calabria, nơi con trai tôi đang lớn lên, đã xin một sự hợp tác nhỏ trong công việc bác ái của họ.

Như ông đã dạy tôi, thưa ông, tôi không công khai sáng kiến này.

Tôi biết ông thích những việc như thế được làm lặng lẽ.

Không quảng bá.

Kiểu Gillette.”

Im lặng.

Một khoảng im lặng dài.

Cuối cùng:

“Được lắm, Frega.

Tôi sẽ gửi thêm vật phẩm.”

Suốt tám năm các xơ chưa từng mua một chiếc túi ni lông nào.

Một câu hỏi vẫn chưa có lời đáp.

Nếu họ đã biến toàn bộ chuyện này thành một mối làm ăn thì sao?

Họ là nữ tu.

Nhưng họ cũng là phụ nữ.

Không ai điều tra.

Những tháng đầu ở trường nội trú đã gây ra ít nhất ba sự cố mà các xơ thấy vô cùng đáng lo ngại.

Với tôi, chúng có vẻ hoàn toàn bình thường.

Vụ đầu tiên xảy ra trong lúc chơi trốn tìm.

Mỗi lần chúng tôi chơi, tôi không tránh khỏi việc lọt vào các phòng riêng của các xơ.

Tôi tò mò.

Tôi muốn xem các nữ tu trông thế nào khi không đội khăn lúp.

Phát hiện vĩ đại nhất của tôi là một xơ có mái tóc cạo gần sát da đầu.

Từ đó trở đi, mọi cuộc lùng sục đều bắt đầu bằng cùng một lời cảnh báo.

“Tìm khắp mọi nơi.

Thằng quỷ sứ ấy có thể trốn ở bất cứ đâu.”

Tôi đã trở thành cơn ác mộng của họ.

Cảm giác ấy hoàn toàn là từ hai phía.

Sự cố thứ hai xảy ra trong Thánh lễ buổi sáng.

Mỗi ngày lúc mười giờ rưỡi, bọn trẻ xếp hàng khi rời nhà nguyện.

Một xơ chia chuỗi Mân Côi ra và hỏi một câu đơn giản.

“Ai là đáng quyền năng nhất trên Trái Đất?”

Ai cũng đưa ra câu trả lời đã được duyệt.

“Chúa Giêsu Kitô.”

Rồi họ hôn chuỗi Mân Côi.

Một buổi sáng tôi thực hiện một điều chỉnh nhỏ cho nghi thức.

Thay vì hôn chuỗi Mân Côi, tôi hôn áo dòng của xơ.

Rồi tôi nói:

“Cha con bảo phụ nữ quyền năng hơn cả Chúa.”

Phản ứng đến ngay lập tức.

Cha mẹ tôi bị triệu đến trước bữa trưa.

Nhà trường muốn tống khứ con quỷ.

Một tấm séc đủ hào phóng đã biến tội lỗi thành mối bận tâm.

Mối bận tâm biến mất nhanh một cách đáng kinh ngạc.

Tấm séc có sáu số không.

Đồng lia Ý ngày xưa rất có sức thuyết phục.

Năm tháng trôi qua thật lãng mạn dưới sự che chở của mây thơ.

Những hội bánh ngọt đơn giản là cơ hội để ăn chùa.

Sân khấu là cơ hội để nói sự thật.

Mỗi khi đóng vai hoàng tử, tôi đều thông báo với khán giả rằng không nên hôn công chúa vì nàng xấu xí và bị hôi miệng.

Các thầy cô không đồng tình.

Rồi cuối cùng lớp năm cũng đến.

Rồi kỳ thi cuối cấp.

Một thành viên hội đồng thi đã để một ý nghĩ riêng tư lọt ra không gian công cộng.

“Cuối cùng thì.

Chúng ta cũng tổng khứ được nó.”

Mọi thứ có vẻ đã ổn thỏa.

Mọi thứ có vẻ đã kết thúc.

Tôi đợi ba mươi năm.

Rồi tôi quay lại.

Tôi đặt một đơn hàng lưỡi dao cạo Gillette.

Thanh toán trước.

Chưa ai từng hỏi làm sao chuyện như thế lại có thể xảy ra.

Sáu mươi một năm đã trôi qua.

Đến tận hôm nay vẫn còn những câu hỏi.

Gần đây con gái tôi nhìn tôi và nói:

“Xin lỗi nhé, Nando.

Con không gọi Nando là cha.

Nhưng rốt cuộc Nando là cái quái gì vậy?”

À.

Ha ha ha.

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂️